

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ
ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ

Βικτωρ Ουγκώ [Victor Hugo]

Ερνάνης (Hernani) [απόσπασμα: πρ. Β', σκ. 1-2]

Μετάφραση: Γεώργιος Παράσχος

Ημερολόγιον Οικογενειακόν (Περρή – Βαμπά), Αθήνα (1871), σ. 133-143.

ΕΡΝΑΝΗΣ,

ΔΡΑΜΑ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ,

ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΡΑΣΧΟΥ.

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΔΟΝ ΚΑΡΟΛΟΣ, βασιλεύς τῆς Ἰσπανίας.

ΔΟΝ ΣΑΓΧΟΣ, κόμης τοῦ Μοντιρώ.

ΔΟΝ ΜΑΤΘΙΑΣ, μαρκισιός.

ΔΟΝ ΡΙΧΑΡΔΟΣ, εὐγενής.

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ, ἑρωμένη τοῦ Ἐρνάνη.

ΕΡΝΑΝΗΣ.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

Ο ΛΗΣΤΗΣ.

Μέρος τῶν μεγάρων τοῦ Δόν Σίλβα. Ἀριστερά τὰ μεγάλα τείχη τοῦ μεγάρου, μὲ παράθυρον πρὸς τὸν ἐξώστην. Κάτωθεν τοῦ παραθύρου μικρὰ θυρίς, δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ οἰκίαι καὶ ὁδοί. Εἶναι νύξ· ἐδῶ καὶ ἐκεῖ λάμπου παρὰ θύρα τινα φωτιζόμενα ἔτι.

ΣΚΗΝΗ Α΄.

(Δόν Κάρολος, Δόν Σάγχος, Δόν Μαθίας καὶ Δόν Ριχάρδος πλησιάζουσι, προεξάρχοντος τοῦ Καρόλου, μὲ τοὺς πῖλους χαμηλωμένους, κεκαλυμμένοι μὲ μαύρους μανδύας, ἀνασκηνομένους ἀπὸ τὰ ξίφη των.)

ΔΟΝ ΚΑΡΟΛΟΣ, παρατηρῶν τὸν ἐξώστην.

Ἡ θύρα, ὁ ἐξώστης της... Ἰδρῶς μὲ περιρρέει.

(Δεικνύων τὸ παράθυρον σκοτεινὸν ἔτι)

Ἀκόμη φῶς! Κυττάξετε, παγοῦ λυχνία καίει,

ΣΑΓΧΟΣ

Τῶν λόγων του διατηρεῖς τὴν μνήμην;

ΚΑΡΟΛΟΣ, προσβλήπων πίκτοτε τὸ παράθυρον.

Ἐ, πῶς ν' ἀκούσω εἰς εἰρκτὴν ἐνῶ τοιαύτην ἤμην!

ΣΑΓΧΟΣ

Ἄφοῦ τὸν εἶχες, βασιλεῦ, πρὸς τί νὰ τὸν ἀφήσης;

ΚΑΡΟΛΟΣ, μεταστρεφόμενος ἀγριώχως.

Κόμη τοῦ Μοντερῶ, θαρρῶ, μὲ κάμνεις ἐρωτήσεις.

(Οἱ δύο εὐγενεῖς ὀπισθοδρομοῦν ἐν σιγῇ.)

Καὶ τί μὲ μέλει ἂν αὐτὸς θὰ ζήσει, θ' ἀποθάνη;
 Τὴν κεφαλὴν του δὲν ζητῶ, ἡ Κίρκη του μὲ φθάνει.
 Ὡ, τὴν λατρεύω ἐμπαθῶς· οἱ μαῦροι ὀφθαλμοί της,
 Διπλοῖ καθρέπται καὶ διπλοῦ ἀστερισμοῦ γλυκύτης!
 Δὲν ἠχροάσθην τίποτε ἀπὸ τὴν ἱστορίαν
 Εἰμὴ τὰς λέξεις· αὔριον, ἐλθὲ μὲ τὴν σκοτίαν.
 Καὶ φθάνει τόσον. Ἄριστα δὲν θὰ πλεγοῦν ὁ μῦθος;
 Ἐνῶ βραδύνει ὀληστής, ὁ εὐχαρὶς τὸ ἦθος,
 Καὶ ἴσως τάφον ἀδελφοῦ ἀνοίγ' ἡ δεξιὰ του,
 Ἐγὼ προφθάνω κ' ἡ λευκὴ πετᾶ περιστερὰ του!

ΡΙΧΑΡΔΟΣ

Πλὴν ἴσως, ἄναξ, ἔπρεπε τὸ ἔργον συμπληρόνων,
 Ν' ἀρπάσης τὴν περιστερὰν, τὸν γύπα κεραυνόνων.

ΚΑΡΟΛΟΣ

Ἐ, κόμη, μίαν συμβουλήν· θαρρῶ πῶς σπεύδεις ἤδη.

ΡΙΧΑΡΔΟΣ, προσκλίνων ταπεινῶς.

Ὅποιον τίτλον κόμητος τὸ ὕψος σου μὲ δίδει;

ΣΑΓΧΟΣ

Τῶν λόγων του διατηρεῖς τὴν μνήμην!

ΚΑΡΟΛΟΣ, πρόσβλεπὸν τάκτοτε τὸ παράθυρον.

Ἔ, πῶς ν' ἀκούσω εἰς εἰρκτὴν ἐνῶ τοιαύτην ἤμην!

ΣΑΓΧΟΣ

Ἄφου τὸν εἶχες, βασιλεῦ, πρὸς τί νὰ τὸν ἀφήσης;

ΚΑΡΟΛΟΣ, μεταστρεφόμενος ἀγρώχως.

Κόμη τοῦ Μοντερώ, θαρρῶ, μὲ κάμνεις ἐρωτήσεις.

(Οἱ δύο εὐγενεῖς ὀπισθοδρομοῦν ἐν σιγῇ.)

Καὶ τί μὲ μέλει ἂν αὐτὸς θὰ ζήσῃ, θ' ἀποθάνῃ;
 Τὴν κεφαλὴν του δὲν ζητῶ, ἡ Κίρκη του μὲ φθάνει.
 Ὡ, τὴν λατρεύω ἐμπαθῶς· οἱ μαῦροι ὀφθαλμοί της,
 Διπλοῖ καθρέπται καὶ διπλοῦ ἀστερισμοῦ γλυκύτης!
 Δὲν ἠκροάσθην τίποτε ἀπὸ τὴν ἱστορίαν
 Εἰμὴ τὰς λέξεις· αὔριον, ἐλθέ μὲ τὴν σκοτίαν.
 Καὶ φθάνει τόσον. Ἄριστα δὲν θὰ πλεχθῇ ὁ μῦθος;
 Ἐνῶ βραδύνει ὁ ληστής, ὁ εὐχαρὶς τὸ ἦθος,
 Καὶ ἴσως τάφον ἀδελφοῦ ἀνοίγ' ἡ δεξιὰ του,
 Ἐγὼ προσφθάνω κ' ἡ λευκὴ πετᾶ περισσότερά του!

ΡΙΧΑΡΔΟΣ

Πλὴν ἴσως, ἄναξ, ἔπρεπε τὸ ἔργον συμπληρόνων,
 Ν' ἀρπάσῃς τὴν περιστερὰν, τὸν γύπα κεραυνόνων.

ΚΑΡΟΛΟΣ

Ἔ, κόμη, μίαν συμβουλήν· θαρρῶ πῶς σπεύδεις ἤδη.

ΡΙΧΑΡΔΟΣ, πρόσβλεπὸν ταπεινῶς.

Ὅποῖον τίτλον κόμητος τὸ ὕψος σου μὲ δίδει;

ΣΑΓΧΟΣ, μετὰ ζωηρότητος.

Παραδρομή!

ΡΙΧΑΡΔΟΣ

Ὁ βασιλεὺς τὸ εἶπε.

ΚΑΡΟΛΟΣ

Ἄφησέ τον!

Καλά.—Εἷς τίτλος μ' ἔπεσε τυχαίως· σύναξέ τον.

ΡΙΧΑΡΔΟΣ, ὑποκλινόμενος αὐτίς.

Εὐγνώμων, κύριε.

ΣΑΓΧΟΣ, πρὸς τὸν Μαθίαν.

Λαμπρά! εἷς εὐγενῆς ἐκ πλάνης!

(Ὁ Κάρολος περιφέρεται εἰς τὸ βάθος τοῦ θεάτρου, παρατηρῶν ἀνυπομόνως τὰ φωτισμένα παράθυρα. Οἱ δύο αὐλικοὶ συνδιαλέγονται πρὸ τῆς σκηνῆς.)

ΜΑΤΘΙΑΣ

Πλὴν, συλληφθεῖσα, τί φρονεῖς πῶς γίνετ' ἡ νεᾶνις;

ΣΑΓΧΟΣ, ἀτειζων πλαγίως τὸν Ριχάρδον.

Θὰ γίνῃ πρῶτον κόμησσα καὶ τῆς αὐτῆς κυρία,
Ὁ δὲ υἱὸς τῆς βασιλεῦς.

ΜΑΤΘΙΑΣ

Χριστὲ καὶ Παναγία!

Τί λέγεις; ἔν ἀπόπαιδον! Ἐ, ἔσον ἂν ζητήσης,
Σκηπτοῦχος, κόμη, ὁ υἱὸς δὲν γίνεταί κομήσσης.

ΣΑΓΧΟΣ

Τότε λοιπὸν, μαρκέσιε, τὴν κάμει μαρκεσίαν...

Ἄ, φίλοι, φῶς! καὶ παρέχεῖ δ' τύπος, ἡ σκιά της!
 Ἐμπρὸς της χάνει κ' ἡ αὐγή τὸ γλυκοχάραγμα της.
 Καιρός!—Προσμένει σύνθημα γνωστὸν εἰς τὸν ἀλήτην.
 Θέλω κτυπήσει τρεῖς φοραῖς τὰς χεῖρας.—Εἰς τὴν τρίτην
 Θὰ τὴν ἰδῆτε, φίλοι μου.—'Ἄλλ' ἡ ἐμφάνισίς σας
 Νὰ τὴν τρομάξῃ πιθανόν.—Εἰς τὴν σκιάν οἱ τρεῖς σας
 Ἐκεῖ, κατασκοπεύετε. ὦ φίλοι, ἀμοιβαία
 Διανομή· τὸ κάλλος της ἐγὼ, καὶ τὸν φονέα
 Οἱ τρεῖς σας.

ΡΙΧΑΡΔΟΣ

Ἀξιόλογα!

ΚΑΡΟΛΟΣ

Ἐὰν φανῆ, ὀρμᾶτε
 Ἐκ τῆς ἐνέδρας, κ' ἔνοπλοι τὸν φίλον χαιρετᾶτε.
 Ἐνῶ δὲ πίπτει, πρὶν ὄρθον ἐκ νέου τὸν ἰδῶμεν,
 Ἀρπάζω τὴν σειρήνά του καὶ ὕστερον γελῶμεν.
 Ἀλλὰ μὴ τὸν φονεύσητε· πρὸ πάντων εἶναι θῦμα
 Γενναῖον, καὶ ὁ θάνατος ἐνδὸς ἀνθρώπου, κρῖμα.

(Οἱ δύο εὐγενεῖς ἀπομακρύνονται προσκλίνοντες. Ὁ Κάρολος
 κτυπᾷ δις τὰς χεῖρας· εἰς τὸν δεῦτερον κτύπον ἀνοίγει το παράθυρον καὶ ἡ Δάνα Σόλα
 φαίνεται λευχίμων ἐπὶ τοῦ ἐξώστου.)

ΣΚΗΝΗ Β΄

ΔΟΝ ΚΑΡΟΛΟΣ, ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ.

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ, ἐκ τοῦ ἐξώστου.

Ἐρνάνη; ...

Ἄ, φίλοι, φῶς! καὶ παρεκεῖ ὁ τύπος, ἡ σκιά της!
 Ἐμπρὸς της χάνει κ' ἡ αὐγὴ τὸ γλυκοχάραγμα της.
 Καιρός!—Προσμένει σύνθημα γνωστὸν εἰς τὸν ἀλήτην.
 Θέλω κτυπήσει τρεῖς φοραῖς τὰς χεῖρας.—Εἰς τὴν τρίτην
 Θὰ τὴν ἰδῆτε, φίλοι μου.—'Ἄλλ' ἡ ἐμφάνισίς σας
 Νὰ τὴν τρομάξῃ πιθανόν.—Εἰς τὴν σκιάν οἱ τρεῖς σας
 Ἐκεῖ, κατασκοπεύετε. ὦ φίλοι, ἀμοιβαία
 Διανομὴ τὸ κάλλος της ἐγὼ, καὶ τὸν φονέα
 Οἱ τρεῖς σας.

ΡΙΧΑΡΔΟΣ

Ἀξιόλογα!

ΚΑΡΟΛΟΣ

Ἐὰν φανῆ, ἐρμᾶτε
 Ἐκ τῆς ἐνέδρας, κ' ἔνοπλοι τὸν φίλον χαιρετᾶτε.
 Ἐνῶ δὲ πίπτει, πρὶν ὀρθὸν ἐκ νέου τὸν ἰδῶμεν,
 Ἀρπάζω τὴν σειρήνά του καὶ ὕστερον γελῶμεν.
 Ἄλλὰ μὴ τὸν φονεύσητε· πρὸ πάντων εἶναι οὖμα
 Γενναῖον, καὶ ὁ θάνατος ἐνδὸς ἀνθρώπου, κρῖμα.

(Οἱ δύο εὐγενεῖς ἀπομακρύνονται προσκλίνοντες. Ὁ Κάρολος
 κτυπᾷ δις τὰς χεῖρας· εἰς τὸν δευτέρου κτύπον ἀνοίγει το παράθυρον καὶ ἡ Δόνα Σόλα
 φαίνεται λευχίμων ἐπὶ τοῦ ἐξώστου.)

ΣΚΗΝΗ Β΄

ΔΟΝ ΚΑΡΟΛΟΣ, ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ.

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ, ἐκ τοῦ ἐξώστου.

Ἐργάνη; ...

ΚΑΡΟΛΟΣ, κατ' ἴδιον.

Σίγα, Κάρολε, κ' ὑπὸ τὸ σκότος μεῖνε.

(Κτυπᾷ ἐκ τρίτου τὰς χεῖρας.)

ΔΟΝΑ ΣΟΛΛ.

ὦ, πρόσμενε!

(Κλείει τὸ παράθυρον, τοῦ ὁποῖου τὸ φῶς χάνεται. Μετὰ μίαν στιγμήν ἡ μικρὰ θυρὶς ἀνοίγει καὶ ἡ Δόνα Σόλα ἐξέρχεται μὲ λυχνίαν εἰς τὴν χεῖρα καὶ τίπλον ἐπὶ τῶν ὤμων.)

ΔΟΝΑ ΣΟΛΛ, ἡμιανσίγουσα τὴν θύραν.

Ἐρνάνη!—

(Ὁ Κάρολος καταβιβάζει τὸν τίπλον μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν καὶ προβαίνει ἐν τάχει.
Ἡ Δόνα Σόλα ἀφίνει τὴν λυχνίαν ἀπὸ τὴν χεῖρα.)

Πλὴν, τὸ βῆμά του δὲν εἶναι!

(Σπύρει νὰ εἰσιέλθῃ. Ὁ Κάρολος τὴν ἀρπάζει ἐκ τοῦ βραχίονος.)

ΚΑΡΟΛΟΣ

Ἄ! γόησσα!

ΔΟΝΑ ΣΟΛΛ

Ἢ δυστυγής! οὐδ' ἡ φωνὴ ὁμοίᾳ!

ΚΑΡΟΛΟΣ.

Καὶ ποίου, φῶς μου, ἔρωτος σὲ θέλγει μελωδία;
Εἷς λάτρης πάλιν σὲ λαλεῖ, καὶ λάτρης ἡγεμῶν σου.

ΔΟΝΑ ΣΟΛΛ

Ὁ Βασιλεύς!

ΚΑΡΟΛΟΣ

Διάττατε, ἔν κράτος πρὸ ποδῶν σου!

Αὐτὸς, ἔν ἡ γλυκεῖά σου ὀλιγωρεῖ σκληρότης,
 Εἶν' ὁ σεπτὸς μονάρχης σου, ὁ ταπεινὸς δεσμώτης.

ΔΟΝΑ ΣΟΛΛΑ, ζητοῦσα νὰ ἀποσπασθῇ τῶν χειρῶν του.

Ἐρνάνη, πρόφθασε.

ΚΑΡΟΛΟΣ

Φωνὴ ἐκπλήξεως ὠραία·
 Δὲν εἶσαι, φῶς μου, μὲ ληστήν, λαλεῖς μὲ βασιλέα.

ΔΟΝΑ ΣΟΛΛΑ

Λαλῶ μὲ γνήσιον ληστήν.—Ὅποια καταισχύνη!
 Ἄ, διὰ σὲ ἡ ὄψις μου ἐρυθριᾷ καὶ σβύναι.
 Αὐτοὶ λοιπὸν τῶν ἔργων σου εἶν' οἱ καρποὶ κ' οἱ κρότοι;
 Νὰ τρέχης κόρην ἀσθενῆ ν' ἀρπάξης εἰς τὰ σκότη!
 Ἄ, ὁ ληστής μου, προφανῶς εἶν' ἄλλος! τὸ κηρύττω·
 Ἄν ἡ ἀξία τῆς ψυχῆς περγαμηνή μας ἦτο,
 Ἄν εἶχεν ἡ καταγωγὴ τὸ ὕψος τῆς καρδίας,
 Μονάρχα, ἦτο βασιλεὺς καὶ σὺ ἐγκληματίας.

ΔΟΝ ΚΑΡΟΛΟΣ, προσπαθῶν νὰ τὴν σώρῃ.

Κυρία...

ΔΟΝΑ ΣΟΛΛΑ

Κόρη κόμητος πῶς εἶμαι σὲ λαυθάνει;

ΚΑΡΟΛΟΣ

Θέλω σὲ κάμει δούκισσαν.

ΔΟΝΑ ΣΟΛΛΑ, ἀποδοῦσα αὐτόν.

ὦ καταισχύνη· φθάνει!

(Ὅπισθοχωροῦσα μικρὸν.)

Δὲν ἔχεις τίποτε κοινὸν, Δὸν Κάρολε, μαζύ μου·
 Τῆς Ἰσπανίας πρόμαχοι καυχῶντ' οἱ πρόγονοί μου.
 Ἐχω ζηλότυπον ἀρχὴν, καὶ εἶμαι, βεβαιώσου,
 Πολὺ ὡς ἐρωμένη σου, μηδὲν ὡς σύζυγός σου.

ΚΑΡΟΛΟΣ

Πριγκήπισσαν!

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ

Δὸν Κάρολε· εἰς ἄλλας τρέξε νέας
 Νὰ δαψιλεύης ἔρωτας καὶ προσφορὰς ματαιίας·
 Ἢ θέλεις μάθει, ἂν οἰκτρῶς τολμᾷς νὰ μ' ἐξυβρίσης,
 Ὅτι κυρία καὶ γυνὴ εἶμ' ἀσφαλῆς ἐπίσης.

ΚΑΡΟΛΟΣ

Καλὰ λοιπόν! Εἰς χεῖράς σου καὶ θρόνος καὶ τιμαί μου.
 Ἐλθέ· γενοῦ βασίλισσα, γενοῦ τὸ πᾶν!

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ

Ποτέ μου·
 Εἶν' εἰρωνεῖα.—Κ' ἔπειτα, τ' ὁμολογῶ, ἂν πρέπη·
 Δὲν εἶν' ὁ ἔρωσ μου διπλοῦς, καὶ δὲν σὲ ἀποβλέπει.
 Πλησίον τοῦ Ἐρνάνη μου, τοῦ αὐτοκράτορός μου,
 Θέλω νὰ ζῶ, ἀπόκληρος τῶν νόμων καὶ τοῦ κόσμου,
 Πεινῶσα, γυμνητεύουσα, σκληρῶς διωκωμένη,
 Καὶ μίαν, μίαν ἕλας του τὰς ὀλίφεις δεχομένη,
 Φυγὴν, πενίαν, πόλεμον, ἐρήμωσιν καὶ πόνον,
 Παρὰ βασίλισσα τῆς γῆς μὲ ἄλλον εἰς τὸν θρόνον.

ΚΑΡΟΛΟΣ

Τὸν εὐτυχῆ!

ΔΟΝΑ ΣΟΛΑ

Ἐνα πτωχὸν, ἐξόριστον ζηλεύεις;

ΚΑΡΟΛΟΣ

Πτωχός, ἐξόριστος· καὶ τί ὄπoταν τὸν λατρεύεις!
—'Εγὼ, ζῶ μόνος!—Μ' ἄγγελον ἐκεῖνος εἰς τὴν κτίσιν.

ΔΟΝΑ ΣΟΛΛΑ

.
.

ΚΑΡΟΛΟΣ, ἀρπάζων αὐτὴν βίαιως.

ὦ! ἔστω πλέον!—Μ' ἀγαπᾶς ἢ ὄχι, δὲν μὲ μέλει·
Θὰ ἔλθης· ὁ βραχίον μου εἶν' ἰσχυρὸς καὶ θέλει.
Θὰ ἔλθης, καὶ τὸ ἀπαιτῶ. Ἔ, βλέπομεν ταχέως
Ἄν Ἰσπανία καὶ Ἰνδοὶ μὲ προσκυνοῦν ματαίως.

ΔΟΝΑ ΣΟΛΛΑ, ἀθισταμένη.

ὦ, οἶκτον, οἶκτον, βασιλεῦ.—Πῶς! ἔχεις ἓνα θρόνον,
Εἶσαι μονάρχης· δούκισσα ἢ μαρκεσία, μόνον
Νὰ νεύσης φθάνει
.
Ἄλλ' ὁ προγεγραμμένος μου στιγμὴν ἐσχάρη μίαν;
Ἄ, τὴν Ναβάρραν ἔχεις σὺ, Λεώνην, Καστηλίαν,
Τὴν Ἀραγῶνα, τὸ Τολέδ καὶ δέκα κτήσεις νέας,
Καὶ τὸ Περού, καὶ τῶν Ἰνδῶν τὰς πολυχρύσους γαίας!
Τὴν δύναμίν σου βασιλεῦς νὰ φθάσῃ δὲν ἰσχυεῖ,
Κ' ἐμβαίνων εἰς τὸ κράτος σου ὁ ἥλιος δὲν δύει.
Καὶ τώρα σὺ, σὺ βασιλεῦς, νὰ τὸν στερεῆς ἀκόμα
Κόρην πτωχὴν, τοῦ βίου του μόνην χαρὰν καὶ χρῶμα;
(Ῥίπτεται πρὸ τῶν γονάτων του. Αὐτὸς δὲ τὴν σύρει πρὸς ἑαυτόν.)

ΚΑΡΟΛΟΣ

Ἐλθέ! δὲν ἤκουσα ποσῶς! Ἐλθέ, κ' εἰς τὸν θεόν μου,
Σὲ δίδω, λάβε, τέσσαρας, τοὺς πρώτους τῶν νομῶν μου.
Ὅνομασέ τους, ἔκλεξε!

ΔΟΝΑ ΣΟΛΛ

Ἄφοῦ τὸ θέλεις οὕτω,
 Δὲν θὰ ζητήσω ἀπὸ σέ, μονάργα, εἰμὴ τοῦτο.
 (Τοῦ ἀποσπᾶ τὸ ἐγχειρίδιον ἐκ τῆς ζώνης. Αὐτὸς τὴν ἀφίνει ἐπισθοδρομῶν.)
 Κινήσου ἤδη, τὸλμήσε!

ΚΑΡΟΛΟΣ

Ὠραία μου, εἰς μάτην,
 Τὸ βλέπω, δὲν τῆγάπησες κακοῦργον ἀποστάτην.
 (Ὁ Κάρολος ζητεῖ νὰ τὴν πλησιάσῃ, αὐτὴ δὲ ὑφάνει τὸ ἐγχειρίδιον.)

ΔΟΝΑ ΣΟΛΛ

Εἰς ἓν σου βῆμα χάνεσαι καὶ σὺ κ' ἐγώ.—Ἐρνάνη,
 Ἐρνάνη!

ΚΑΡΟΛΟΣ

Σίγα!

ΔΟΝΑ ΣΟΛΛ, μὲ τὸ ἐγχειρίδιον υφαινομένην.

Βῆμα ἓν καὶ ἡ στιγμή σου φθάνει.

ΚΑΡΟΛΟΣ

Κυρία· παραφέρεσαι, κ' ἐκλείπῃ ἡ ἀνοχή μου.
 Νὰ σὲ βιάσουν τρεῖς ἐδῶ προσμένουν ἑπαδοί μου.

ΕΡΝΑΝΗΣ, ἐπιφανόμενος ἔπισθεν αὐτοῦ.

Ἀκόμη ἓνα λησιμονεῖς!

